

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Flenexa plus s.r.o.**, IČO 247 41 621, se sídlem Přáslavice 335, okr. Olomouc, zast. JUDr. Michalem Filoušem, advokátem, se sídlem Ostravská 501/16, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, č. j. 23204/21/5000-10611-709567, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 2. 8. 2023, č. j. 60 Af 40/2021-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:**I. Dosavadní průběh řízení**

[1] V záhlaví uvedeném rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr č. 104/2020 ze dne 14. 8. 2020, č. j. 1591695/20/3100-31471-804121, jímž Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále též „správce daně“) vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 360.191 Kč. Porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla)] se žalobkyně dopustila tím, že neprokázala používání majetku k podporované ekonomické činnosti po stanovenou dobu pěti let od poslední přijaté podpory ve smyslu hlavy I. obecné části, článku IX bodu 8 rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 5. 2017, č. j. MPO 26988/17/61200 (dále též „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Na základě uvedeného rozhodnutí o poskytnutí dotace byly žalobkyni poskytnuty prostředky na realizaci projektu „Mobilní zařízení nízkoteplotního, pyrolýzního rozkladu.“ Předmětem projektu bylo pořízení a zprovoznění mobilního zařízení, které bude technologií pyrolýzy

či zplynování z ojetých pneumatik (případně jiných vstupů) vyrábět oleje pro další využití ke spalování, uhlík pro další energetické využití a energeticky bohatý plyn, který bude zpracováván na teplo pro provoz zařízení (dále též „depolymerizační zařízení“).

[2] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že k používání depolymerizačního zařízení po 1. 7. 2019 již nepotřebovala platné povolení Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále též „KÚ“) dle zákona o odpadech. Nebylo v souladu se smyslem a účelem dotace provozovat po celou spornou dobu 1.889 dní likvidaci pneumatik. Tato činnost byla prováděna v rozsahu, který je pro dodržení zákona, podmínek a smyslu a účelu dotace třeba. Po tuto potřebnou dobu bylo zajištěno povolení dle zákona o odpadech. Po zbylém sledovaném čase (od 1. 7. 2019, celkem 240 dní) bylo zapotřebí provádět další činnosti, které již toto povolení nevyžadovaly. Stěžovatelka má za nepřiléhavou aplikaci závěrů rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 Afs 11/2019-42, dle něž použití dotace k určenému účelu není samo o sobě dostačující, jelikož je třeba, aby takového účelu bylo dosaženo způsobem souladným se zákonem a podmínkami poskytnutí dotace. Uvedený judikát se věnuje principiálně jinému případu. V nyní posuzované věci nelze formalisticky lpět na obstarání si povolení KÚ po celou dobu provozované ekonomické činnosti, když jej není dle zákona ani pro zachování podmínek, smyslu a účelu dotace třeba. Stěžovatelka přiložila ke kasační stížnosti diagram, na němž demonstruje fungování depolymerizačního zařízení, z něž plyne, že vstupem dotčeného zařízení je „neodpad“, tedy odpad předzpracovaný jiným zařízením, jímž stěžovatelka ve svém provozním areálu disponuje a jenž má příslušná povolení na zpracování odpadu. Úvaha soudu, že pokud stěžovatelka neměla k podporované ekonomické činnosti spočívající v používání depolymerizačního zařízení platné povolení KÚ, pak takovou činnost neprováděla, je zcestná a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

[4] Stěžovatelka dále poukazuje na aktuální výklad režimu dotovaných zařízení vyplývající z Metodiky pro kontrolu plnění vytvořené kapacity odpadů v době udržitelnosti u projektů realizovaných v rámci specifického cíle 3. 1. a 3. 2. OŽP 2014+, kterou vydalo MŽP dne 3. 2. 2021 s účinností od 16. 8. 2021 (dále též „metodika MŽP“). Metodika MŽP dovozuje, že použití dotačního zařízení k účelu, na který byla dotace poskytnuta, neznamená, že zařízení musí být v provozu nepřetržitě po celou dobu projektu, ale že musí za danou dobu „v průměru“ fungovat a plnit cíle dotace. Za dostatečné plnění kapacity je považováno 75 % a více, přičemž stěžovatelka dopočetla, že v jejím případě došlo k plnění kapacity na 77 %. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle něž není metodika aplikovatelná v nyní projednávané věci, jelikož byla vydána subjektem odlišným od poskytovatele dotace v posuzované věci a v době vydání rozhodnutí žalovaného (14. 6. 2021) nebyla ještě účinná. Žalovaný se měl s metodikou seznámit, a to na základě principu dobré správy, kdy metodika byla na internetu prokazatelně dohledatelná již 3. 2. 2021.

pokračování

[5] V žádném z dokumentů vydaných poskytovatelem dotace není výslovně uvedena povinnost mít souhlasné stanovisko KÚ k provozování předmětného zařízení. Pojem „podporované ekonomické činnosti“ navíc není v rozhodnutí o poskytnutí dotace jednoznačně definován a v případě nejednoznačnosti dotačních podmínek, není možné sankcionovat stěžovatelku za jejich nesplnění. Stěžovatelka po konci platnosti souhlasného stanoviska KÚ vydání dalšího stanoviska neřešila, jelikož neměla za to, že je to povinné pro čerpání dotace. Stěžovatelka v dané době v souvislosti s provozem zařízení musela řešit další provozní a jiné záležitosti (např. nahromadění velkého množství pneumatik určených pro pyrolýzu, pravidelná údržba zařízení).

[6] Správce daně nemůže mít znalosti všech technologických odvětví a přesný obsah jednotlivých operačních programů. Stěžovatelka komunikovala s poskytovatelem dotace ve věci osvětlení průběhu podporované ekonomické činnosti a z odpovědi poskytovatele dotace vyplynulo, že žalobkyní vykonávaná ekonomická činnost byla v souladu s účelem dotace a poskytovatel uvedl, že „zařízení nesmí mít vydaný souhlas KÚ“.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Cituje judikaturu NSS, dle níž má kasační stížnost směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, nikoliv jen opakovaně nesouhlasit se závěry žalovaného a probíranými krajským soudem bez zohlednění argumentace krajského soudu. Ze stejných důvodů má kasační stížnost za nepřípustnou v části, v níž stěžovatelka pouze okopírovala žalobu.

[8] Z vyjádření KÚ ze dne 20. 1. 2020, č. j. KUOK 8935/2020, vyplývá, že stěžovatelce byl dne 20. 6. 2018 vydán dle zákona o odpadech souhlas k provozování mobilního zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů (depolymerizační jednotky), který nabyl právní moci dne 12. 7. 2018 a byl vydán na dobu určitou do 30. 6. 2019. Z předmětného vyjádření taktéž vyplývá, že: „*bez tohoto souhlasu daňový subjekt nemůže toto zařízení provozovat, byť i jen v omezeném, minimálním rozsahu*“. Z žádných důkazů tak nevyplývá, že by stěžovatelka mohla provozovat uvedené mobilní zařízení bez udělení souhlasu, proto po datu 30. 6. 2019 nemohla stěžovatelka předmětné zařízení provozovat.

[9] Žalovaný souhlasí se závěry krajského soudu, že žádný z dokumentů, ani jiné podklady obsažené ve správním spise nijak nenaznačují, že by suroviny, které jednotka zpracovává, byly před jejich dodáním do jednotky zpracovány na „neodpad“. V rozhodnutí o poskytnutí dotace nebylo specifikováno rozdělení stroje na dvě zařízení, jak se snaží dodatečně tvrdit stěžovatelka na diagramu v kasační stížnosti.

[10] K námitce stěžovatelky týkající se metodiky uvádí, že předmětnou námitku stěžovatelka neuplatnila v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Uvedená námitka je tak dle žalovaného nepřípustná a krajský soud se touto zabýval nad rámec žaloby. Navíc předmětnou metodiku neměl správce daně ani žalovaný v průběhu řízení k dispozici, neboť byla vydána s účinností až od 16. 8. 2021 (napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 6. 2021). Metodika se také netýká předmětného projektu mobilní depolymerizační jednotky a stěžovatelka svá tvrzení o naplnění kapacity plnění ze 77 % žádnými důkazy nedoložila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci. Správce daně zahájil daňovou kontrolu, jejímž předmětem bylo plnění podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace stěžovatelkou. Dle hlavy I. obecné části, článku IX bodu 8 rozhodnutí o poskytnutí dotace byla stěžovatelka povinna používat majetek pořízený s účastí dotace k podporovaným ekonomickým činnostem po stanovenou dobu pěti let od poslední přijaté podpory (tj. do 5. 10. 2022). Dle výše uvedeného vyjádření KÚ neměla stěžovatelka od 1. 7. 2019 pro provoz depolymerizačního zařízení vydané platné povolení pro nakládání s odpadem dle zákona o odpadech ani povolení pro provoz jednotky jako zdroje znečištění ovzduší dle zákona o ochraně ovzduší. Neměla tak platný souhlas k provozování dotovaného zařízení a nemohla zařízení používat k podporované ekonomické činnosti, kterou bylo v souladu s podanou žádostí o podporu odstraňování odpadů, kromě nebezpečných (CZ-NACE 38.21). Správce daně tedy dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala používání majetku k podporované ekonomické činnosti. Správce daně stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně ke dni 25. 2. 2020, tj. ke dni, kdy byla stěžovatelka seznámena s výsledkem kontrolního zjištění, a to dle poměru počtu dní, kdy danou podmínku rozhodnutí prokazatelně nemohla plnit (1. 7. 2019 – 25. 2. 2020, tj. 240 dnů), k celkovému počtu dní, kdy měla podmínku dle rozhodnutí plnit (4. 8. 2017 – 5. 10. 2022, tj. 1.889 dní), a celkové výši poskytnuté dotace (2.835.000 Kč), tedy ve výši 360.190, 58 Kč ($240/1.889 \times 2.835.000$).

[14] Stěžovatelka opakovaně namítá, že správní orgány i krajský soud nesprávně posoudily užívání majetku pořízeného s účastí dotace k podporované ekonomické činnosti. Uvádí, že k používání zařízení po 1. 7. 2019 nebylo dle platné právní úpravy nutné mít povolení dle zákona o odpadech. Nad to má za to, že úvaha soudu, dle které pokud stěžovatelka neměla k provozování nějaké činnosti oprávnění, znamená to, že takovou činnost neprováděla, je nejen zcestná, ale zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítla. Teprve, dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[16] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu uvedenou vadu vykazují taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty

pokračování

účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[17] Namítanou nepřezkoumatelností napadený rozsudek netrpí. Krajský soud v něm srozumitelně vysvětlil, v čem spočívá jádro sporu a stěžovatelkou uplatněné žalobní body přiměřeným způsobem vypořádal. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v úvaze krajského soudu, že pokud stěžovatelka neměla k provozování nějaké činnosti oprávnění, znamená to, že takovou činnost neprovozovala. Nejvyšší správní soud však takovouto úvahu krajského soudu v napadeném rozsudku nenalezl. Naopak krajský soud v bodě [16] napadeného rozhodnutí jasně vymezil, v čem, dle něj tkví podstata věci: Správce daně poté, co dospěl k závěru, že stěžovatelka nemůže dotčené zařízení legálně provozovat bez platného povolení dle zákona o odpadech, přičemž stěžovatelka tímto povolením nedisponuje (což není mezi stranami sporné), stěžovatelku vyzval k prokázání, že splňuje výše uvedené podmínky poskytování dotace (tj. k doložení podmínky používání majetku pořízeného s účastí dotace k podporovaným ekonomickým činnostem). To se stěžovatelce v průběhu řízení před správními orgány ani před krajským soudem nepodařilo. Stěžovatelka svou argumentaci soustředí v zásadě výlučně na polemiku s otázkou, zda k provozu dotčené depolymerizační jednotky bylo třeba povolení KÚ.

[18] Jádrem stěžovatelčiny argumentace je tvrzení, že k provozu depolymerizační jednotky po datu 1. 7. 2019 již nebylo třeba povolení KÚ dle zákona o odpadech. Má za to, že nebylo v souladu se smyslem a účelem dotace po celou sledovanou dobu pěti let (resp. 1889 dní) provozovat likvidaci pneumatik, jež vyžaduje povolení dle zákona o odpadech. Tato činnost byla provozována po dobu, kdy byla stěžovatelka držitelkou platného povolení. Po uplynutí doby platnosti tohoto povolení, měla stěžovatelka za to, že již není třeba žádat o nové povolení, jelikož hodlala zařízení provozovat způsobem, jenž povolení nevyžadoval. K tomu doložila diagram, dle něž je dalším vstupem zařízení tzv. „neodpad“, který je druhotným produktem jiných zařízení nalézajících se v areálu stěžovatelky.

[19] Jak však správně uvedl krajský soud, porušení rozpočtové kázně ze strany stěžovatelky bylo konstatováno nikoliv na základě samotné absence povolení KÚ dle zákona o odpadech, ale na základě toho, že stěžovatelce se nepodařilo prokázat používání zařízení k podporované ekonomické činnosti. Absence povolení dle zákona o odpadech vedla správce daně k důvodnému podezření, že zařízení není používáno k podporované ekonomické činnosti a stěžovatelka byla vyzvána k prokázání toho, že zařízení ke stanovenému účelu provozovala. To se však stěžovatelce v průběhu řízení nepodařilo. Stěžovatelka pouze tvrdila, že zařízení po 1. 7. 2019 zpracovává „neodpad“ nepodléhající již režimu zákona o odpadech, což doložila diagramem; případně že byly vykonávány jiné související provozní činnosti. Tato tvrzení však nebyla podložena žádnými důkazními prostředky. Jak navíc konstatoval krajský soud (viz body [25] - [28] napadeného rozsudku), ze stěžovatelčiny žádosti o podporu ze dne 11. 4. 2017, jež byla podkladem pro rozhodnutí o poskytnutí dotace, i z provozního řádu depolymerizační jednotky z dubna 2018 plyne, že pojízdná depolymerizační jednotka je samostatnou jednotkou, která je sama určená ke zpracování plastového odpadu a pneumatik, ze kterých je schopna vyrobit surovinu využitelnou pro další použití. Žádný z uvedených dokumentů ani jiné podklady obsažené

ve správním spise nijak nenaznačují, že by suroviny, které jednotka zpracovává, měly být před jejich dodáním do jednotky zpracovány na „neodpad“. Provozní řád konkrétně a jednoznačně uvádí, že zařízení slouží ke zpracování odpadů, kdy následně vyjmenovává jednotlivé konkrétní kategorie dle vyhlášky č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví katalog odpadů, k jejichž zpracování je určeno. Jako účel, ke kterému je zařízení pořízeno, je uvedeno „zpracovat plastový odpad a pneumatiky a vyrobit z nich znovupoužitelnou surovinu pro další použití.“ Mobilní (kontejnerové) pojetí zařízení potom svědčí o záměru provozovat zařízení i mimo areál stěžovatelky.

[20] Stěžovatelka též namítá, že nelze formalisticky lpět na obstarání si povolení KÚ pro provoz depolymerizační jednotky po celou dobu provozování podporované ekonomické činnosti (jak dovodil krajský soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 Afs 11/2019-42, dle něž použití dotace k určenému účelu není samo o sobě dostačujícím, jelikož je třeba, aby takového účelu bylo dosaženo způsobem souladným se zákonem a podmínkami poskytnutí dotace). Dle stěžovatelky to v projednávaném případě není dle zákona a pro zachování podmínek, smyslu a účelu dotace třeba. Vzhledem k výše uvedenému se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem žalovaného a krajského soudu, že dotčené zařízení je zařízením sloužícím ke zpracování (odstraňování) odpadu a jeho provoz tedy podléhá souhlasu KÚ (§ 14 odst. 1 zákona o odpadech). Co je však především podstatné, stěžovatelka v řízení neprokázala skutečný výkon jakékoliv činnosti dotčeného zařízení a už vůbec ne činnosti naplňující schválený účel dotace v rozhodném období. Jak uvedl žalovaný v bodě 43 napadeného rozhodnutí: „Z předmětné podmínky je zřejmé, že dotační zařízení nazvané EKOPYROL 1000, musí odvolatel používat k účelu, na jaký byla dotace poskytnuta v rámci své podporované ekonomické činnosti, tj. odstraňování odpadů, kromě nebezpečných, a tedy provozem dotačního zařízení dodržet proces zpracování vyřazených pneumatik s ukončenou životností, vyrábět chemickým procesem využitelné druhotné suroviny, což odvolatel neprokázal, navíc k tomu neměl ani dostatečné povolení KÚ v souladu se zákonem o odpadech a zákonem o ochraně ovzduší.“

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále opakuje žalobní argumentaci, v níž namítá, že z žádného z dokumentů vydaných poskytovatelem dotace nevyplývá povinnost mít souhlasné stanovisko KÚ k provozování předmětného zařízení, a dále zpochybňuje nejednoznačnost pojmu „podporované ekonomické činnosti.“ S uvedenými námitkami se již řádně vypořádal krajský soud. Při výkladu významu pojmu „podporovaná ekonomická činnost“ v nyní posuzované věci krajský soud odkázal na to, jak jej sama stěžovatelka vymezila ve své žádosti o dotační podporu. Stěžovatelka u popisu projektu v žádosti uvedla, že záměrem je „pořízení a zprovoznění zařízení, které bude z ojetých pneumatik (případně také jiných vstupů – např. plastů) vyrábět olej pro další využití ke spalování, uhlík pro další energetické využití a energeticky bohatý plyn, který bude zpracováván na teplo pro provoz zařízení.“ Ekonomickou činnost označila dle statistické klasifikace ekonomických činností kódem NACE 38.21, přičemž pod uvedený kód spadá odstraňování odpadů, kromě nebezpečných (viz body [18] - [19] napadeného rozsudku). Krajský soud poté v bodech [21] - [33] napadeného rozsudku dovodil, proč byl souhlas KÚ podmínkou podporované ekonomické činnosti. Nejvyšší správní soud se s úvahou krajského soudu plně ztotožňuje, kdy na tomto místě pouze shrnuje její závěry. Krajský soud při posouzení souhlasu KÚ jako podmínky podporované ekonomické činnosti vyšel ze shora vysvětleného závěru, že předmětné zařízení pojízdné depolymerizační jednotky je určené ke zpracování odpadu a jako takové

pokračování

potřebuje ke svému provozu souhlas KÚ podle zákona o odpadech. Tvrzení stěžovatelky, že vstupem zařízení byl od 1. 7. 2019 blíže nespecifikovaný „neodpad“, stěžovatelka jednak v řízení neprokázala, ani taková možnost provozu dotčeného zařízení nevyplývá ze stěžovatelčiny žádosti o podporu ani z provozního řádu zařízení.

[22] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje také se závěrem krajského soudu ke stěžovatelčině tvrzení ohledně sdělení poskytovatele dotace, jenž jí v odpovědi na dotaz ze dne 23. 9. 2020 sdělil, že „zařízení nemusí mít souhlas KÚ“. Stěžovatelka sice v dotazu uvedla konkrétní projekt, popis zařízení v rámci dotazu však neodpovídá popisu zařízení tak, jak bylo zjištěno ze správního spisu (tj. zejména žádosti o poskytnutí dotace, provozního řádu). Odpověď poskytovatele dotace tedy není pro posouzení podmínek podpořeného projektu relevantní. Dotaz stěžovatelky vznesený 23. 9. 2020 navíc nemohl založit její legitimní očekávání ve vztahu k provozu depolymerizačního zařízení ve sporném období od 1. 7. 2019 do 25. 2. 2020 (viz body [34] - [35] napadeného rozsudku), neboť byl vznesen až v průběhu kontroly správce daně.

[23] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, je vhodné připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Vzhledem k tomu, že krajský soud se s uvedenými argumenty stěžovatelky uplatněnými v nezměněném znění již v žalobě vypořádal obsáhle a přesvědčivě, Nejvyšší správní soud se s jejich posouzením krajským soudem ztotožnil.

[24] Stěžovatelka nakonec namítá, že při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně měla být zohledněna shora specifikovaná metodika MŽP. Dle uvedené metodiky použití dotačního zařízení k účelu, na jaký byla poskytnuta dotace, neznamená, že zařízení musí být v provozu nepřetržitě po celou dobu projektu, ale že musí za danou dobu „v průměru“ fungovat a plnit cíle dotace, přičemž metodika uvádí, že plnění kapacity na 75 % a více je dostatečné, bez stanovení sankce. V intencích metodiky, pokud by vyhodnocení plnění povinnosti poskytovatel hodnotil průměrem za čtyřleté období tak, jak stanovuje metodika, kapacita plnění by byla dle stěžovatelčina tvrzení 77 %. K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zcela souhlasí se závěrem krajského soudu, že uvedená metodika není pro posouzení nyní projednávané věci relevantní, neboť se netýká dotačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost v resortu Ministerstva průmyslu a obchodu, v rámci něž čerpala dotaci stěžovatelka, nýbrž jiného dotačního programu (Operační program životní prostředí), v němž je poskytovatelem dotace Ministerstvo životního prostředí. Metodika navíc nabyla účinnosti až po vydání rozhodnutí žalovaného.

[25] Nad rámec potřebného k uvedené argumentaci Nejvyšší správní soud uvádí, že účelem zmíněné metodiky, jak uvádí i sama stěžovatelka, je zabránit výkladu povinnosti provozovat zařízení v souladu s účelem dotace, jenž by vyžadoval po provozovateli nepřetržitý provoz zařízení. Takový výklad by pak byl logicky v praxi často fakticky neuskutečnitelný. Metodika sice pracuje s průměrem za víceleté období, ale výpočet kapacity plnění vychází ze specifického postupu, kdy uvádí, že „o skutečném množství zpracovaných/separovaných/nevzniklých odpadů vede příjemce dotace evidenci a výstupy uvádí v příloze Zprávy o zajištění udržitelnosti projektu (dále jen „ZoU“) v IS KP14+“. Metodika tedy předjímá přesný způsob výpočtu plnění kapacity, a to pomocí dat vložených do informačního systému IS KP14+. Stěžovatelka nijak nedoložila, jak došla k výpočtu, že v jejím případě došlo k plnění na 77 %. Respektive uvádí, že: „Při výpočtu žalobkyně vycházela z premisy správce daně, že tedy neplatné povolení krajského úřadu k provozování dotovaného zařízení znamená nemožnost zařízení užívat a plnit cíle dotace, přičemž počítáme jednotlivé kalendářní dny od 4. 8. 2017 do 5. 10. 2022 vždy za daný rok udržitelnosti projektu, kdy kalendářní dny, za které žalobkyně neměla platný souhlas KÚ počítáme jako nenaplnění kapacity v daném roce.“ Pokud tedy stěžovatelka vychází z toho, že zařízení 240 z 1889 dní nepracovalo a zbylý čas pracovalo na 100 %, má NSS takovýto výpočet za nesouladný se smyslem a účelem uvedené metodiky, jenž právě zohledňuje nemožnost nepřetržitého provozu zařízení. V projednávané věci ovšem nejde o to, že by stěžovatelce bylo vytýkáno, že jí pořízená depolymerační jednotka nebyla v provozu nepřetržitě (např. v době potřebných technologických přestávek, nutné údržby apod.), nýbrž to, že v období po 1. 7. 2019 nebylo vůbec zjištěno, že by zařízení vyvíjelo nějakou činnost. Navíc uvedená 100% výkonnost zařízení v období do 30. 6. 2019 není stěžovatelkou nad rámec pouhého tvrzení nijak doložena.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému poté nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu